

Salt peste timp

Lucian-Horațiu Hînsa

În glorie deplină
Întâmpin ruină !
Columnă marmoree,
A ta istorie,
A ta platonice izbândă
E aur, purpură, scânteie -
Fi-va veșnic o grandoare,
O splendoare,
A ta mândră epopee !

Trigliffe ,metope dăltuite
Așteaptă în șir înlănțuite,
Ridică-n zări spirit lumesc
Un doric trunchi nepământesc.

Pe drum în lung desăvârșit
Se-ntind coloane-n infinit,
Himeric vis de simetrie
Creat perfect în armonie.

Toate-s lumi nedesluite,
Albe veacuri de granite-
Fiți cu mine, zei ,
Purtați-mă-n avânt plenar
Și-arătați-mi Forma pură,
cea mai dreaptă,
Al perfecției ideal !

Gotică grandoare
În alai de sărbătoare!
Contrafort mistic ,
Te întâmpin, măreție sumbră,
Ev sculptat în arc de umbră;
Cânt nocturn și nelumesc,
Fiori îmi dai, căci deslușesc
Mai mult decât trecutul tău celest.

A ta turlă, a ta formă alungită
Zidește-n timp formă finită-
Însă piatra ce-o ascunzi în tine,
Piatra ce-o resimt, esența vie,
Poartă-n sine veșnicie.

Căci în simetrie plină
Mă închin și văd lumină,
Vise întregi de perfecțiuni,
Veacuri de înțelepciuni-
Tu păstrează-le în tine,
Le păstrează falnic, stând
Ca un far mândru și sfânt.

Dar lumina ce răsare acum
Unică îmi e pe drum,
Măiestria ce o simt când te privesc
Sfidează orice chip ceresc.

Timpul cerne-n lung etern
O creație, un infern
De ispite ideale
Și de simetrii reale-
Însă chiar și-un infinit le va uita
Căci tu dăinui peste timp,iubita mea.